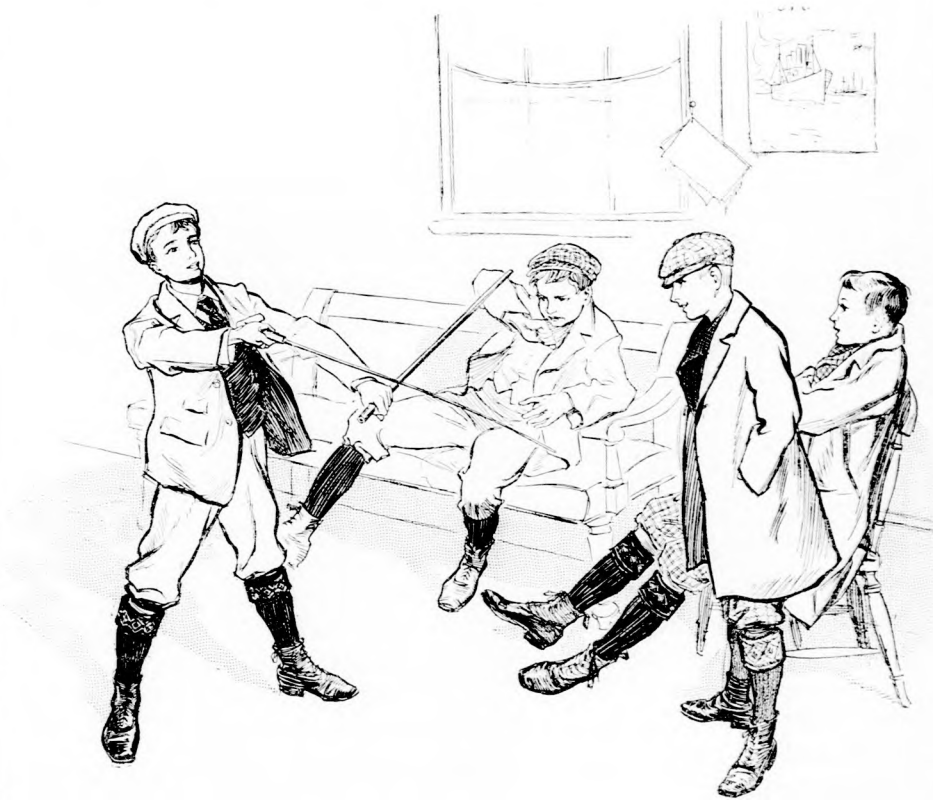

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

HATALMAS FEGYVER! (Lásd a 259. lapon.)

LX. köt. 17. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. április 28-án.

A GAZDÁTLAN HÁZ TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

Az emberek már jóformán mind elszédtek, de Gyula még folyvást ott állt és láthatólag megzavarodva bámult maga elé. Arra riadt fel, hogy három fiu rontott nagy kaczagással feléje.

— Csakugyan ő! De ugy látszik, porba hullt a pecsenyéje! kiáltá az egyik.

— És elvitték a verebek, toldotta meg a másik.

— Dehogy! vélte a harmadik. Megbánta, hogy kiszállt és most azon tűnődik, nem érhetné-e még utól a vonatot.

— Hogy ne? Ha jól fut még fölkapaszkodhatik a saroglyába.

A három pajtás: Rudi, Kálmán és Odön inceskedett így és Gyula csöppet sem vette zokon.

— Szervusz fiúk! mondá. Könnyü nektek nevetni, de én bajban vagyok és csak most jutott az eszembe, mikor a vonat már elrohogott.

— Itt vagyunk mi, hü barátaid! Kisegítünk akár a sárkány körmeiből is! biztatta Rudi.

— De ki ám! erősködött Kálmán is. Hanem először is tudnunk kell, mi a baj?

— Az a baj, hogy édes apám ezt a levelet bizta rám, ni . . . még otthon kellett volna postára adnom, de megfeledeztem róla.

— Sulyos hiba, vélte Odön. Ezért büntetésül külön latin fordítást kapsz jövő vasárnapi feladványnak.

— Ej, hagyjátok a mókát! szólt Gyula. Nem tréfa. Apám nagyon a lelkemre kötötte, hogy okvetlenül még ma postán legyen

ez a levél, még pedig ajánlottan és az elismervényt küldjem el neki, mert fontos irások vannak a levélben, de meg nagyon sietős is az egész. Egy vasuti szolga azt mondta, hogy itt a pálya-udvaron nincs posta, hanem van benn a községben . . . Hát talán legjobb lesz, ha begyalogolok. Még megjárhatom, mire odább kell utaznunk.

— Meg bizony, vélte Odön. És nagyon kellemes séta lesz, mert ni, megeredt az eső. És okvetlenül hiába jársz, mert már esteledik, az ilyen falusi kis posta pedig nincs este nyitva. Hát csak indulj szaporán!

Persze, hogy nem indult Gyula. Belátta, hogy igaza van a pajtásának. De nem azért voltak ügyes diák-gyerekek, hogy végre is ki ne találjanak valamit.

— Mutasd csak azt a levelet, szólt Rudi. Gyula előmutatta és elolvasták a címet:

»Nagyságos *Halmay János* urnak

Somfalván«.

— Mindjárt gondoltam, szólt Rudi elégülten. Az a Somfalva közel van, a városon túl a harmadik állomás. No's hát a dolog nagyon egyszerű. Ha ma adtad volna föl a levelet, Halmay ur holnap dél előtt kapja meg; ha pedig holnap reggel az intézetből küldöd a szolgálival postára, hát megkapja Halmay ur szintén még holnap délután. Az egész különbség néhány óra. Az már aztán bizony teljesen mindegy.

— Világos! Ugy van! kiálták mind.

Gyulának is földerült a képe. Így hát még sincs baj. Vissza is dugta mindjárt a levelet a felöltője zsebébe.

— Ezt jól kifundáltad, Rudi, mondá. Most hát menjünk a váró-terembe és készítsünk tervet, hogy mivel töltsük az időt.

Bevonultak a váró-terembe, lerakták a táskáikat. Ödön e-közben így szólt:

— Leszünk talán még többen is. Nem sokára jön még egy-egy vonat mind a két irányból és bizonyosan kiszáll néhány pajtásunk. Azután nagy lakomát csapunk itt a vasuti vendéglőben és az utolsó vonattal bepályázunk szomorú rabságunkba.

A multság első fele, az érkező vonatok lesése, igazában nem éppen kitünő multság volt. Az időjárás nagyon rosszra fordult, az eső sűrűn zuhogott, hideg szél süvöltött. Végre megérkeztek a várt vonatok, de új pajtás nem szállott ki egyikből sem. Pedig bizonyosan utaztak többen vissza az intézetbe.

— A gyávák! A szó-szegők! patogott Gyula. Még csak mutatkozni sem mertek a kocsik ablakánál!

— Majd elbánunk velök holnap, szólta Rudi. Most már töltsük vígan az estét. Elegen vagyunk négyen is. Azt hiszem, ideje, hogy vacsoráljunk.

Betértek a vasuti vendéglőbe és gavallérosan rendeltek sültet, sört, bort. Hadd lássák ezek a pinczerek, hogy igazi úri diákokkal van dolguk. Ebben nem is volt hiányosság, de a vacsora... no, az nem volt egészen kifogástalan. Persze, mikor még annyira a szájukban volt az otthoni ünnepi lakomák ize! Aztán meg mikor a fizetésre került a sor, ugyancsak megnyult a képök, mert jócskán meglapult bele az erszényök. No de maradt is még valami, tehát fizettek gavallérosan és nem árulták el, hogy nagyon borsosnak találták a számlát.

— Most mit csinálunk? kérde Ödön. Sötét is van, az eső is szakad, ki nem mehetünk.

— Bemegyünk a váró-terembe, mondá

Gyula. Ott kényelmes padok vannak, ki is van világítva.

Kivülök más senki nem volt a váró-teremben, kedvökre elnyujtózhattak a padokon. Az igazat megvallva, unatkozni kezdtek és nem találták ezt az egész multságot olyan nagyszerűnek, amilyenek előre elképzelték.

— Én bizony nem bánám, ha már ott volnánk az intézetben, szólalt meg Ödön. Valjon meddig kell itt még várunk?

— Azt pontosan megtudhatjuk, felelé Kálmán. Itt van a vonat-rend kifüggesztve... várj csak... mindjárt kiböngészem... Megvan... 10 óra 5 perczkor indul innen a vonat.

— Addig akár alhatunk is egy sort, felelte Ödön, az óráját megnézve. Még csak nyolcz óra.

— Persze, azért vagyunk itt, hogy aludjunk! pattant fel Rudi. Megálljatok csak, mutatok valamit.

A podgyászhoz lépett és egy séta-botot hozott elő.

— Találjátok ki, mi ez?

— No bizony! Hát séta-pálca.

— Ohó! Ide nézzetek!

Egyet rántott a pálca-fogóján és hosszú, fényes tört huzott ki.

— Nem közönséges bot ám ez, hanem törös bot. Hatalmas fegyver.

Jobbra balra hadonászott a hosszú törrele, (Lásd a képet a czim-lapon.) míg Ödön rá nem kiáltott:

— Jól van no, inkább nem alszom, csak ki ne szurd a szememet. Bánni is kell ám tudni az ilyen szerszámmal.

— Tudok is! Megtanított rá jogász bátyám. Övé ez a törös bot, de otthon hagyta, hát én elhoztam.

— Ugyan minek? kérde Gyula.

— Hát... az ember soha sem tudhatja, mikor veszi effélének hasznát. Tegyük fel, hogy az utcán veszett kutyával találkozom: hát iziben leszurom.

— Szó sincs róla! akadémikodott Ödön. Nem azt fogod tenni, hanem úgy elszaladsz, hogy még az agár sem ér utól.

— Hogy mered azt mondani? pattant fel Rudi. Leszurom, ha mondom! Nem vagyok én gyáva!

— Én pedig újra mondom, hogy nem szurol le. Hogy gyáva vagy, azt nem mondtam.

— Akkor hát miért nem szurnám le?

— Mert nem lesz a kezeden ez a jeles fegyver. Nagyon jól tudod, hogy nem szabad bottal-pálczával sétálgatnunk.

— No, ez igaz, bizonyítá Gyula nevetve.

— Hát jól van... nem bánom, egyezett bele Rudi. De tegyük föl, hogy rabló tör be éjjel, a zajra fölébredek és...

— És elbujsz az ágy alá, bakafántoskodott Ödön újra.

Már ezt csak nem tűrhette Rudi. Le-capta a tört és neki rontott Ödönnek, hogy egy kis parázs birkózással bizonyítsa be a bátorságát. Ödön pedig nem tért ki a viadal elől és így hamarosan pompás dulakodásra keveredtek. Kálmán természetesen a testvére segítségére sietett, mire aztán Gyula úgy vélte, hogy nem igazság, ha ketten törnek egyre, ő tehát Ödönnek állt a pártjára. Nem volt az valami haragos verekedés, hanem vig mérkőzés, mely semmi csorbát sem ejtett a jó pajtáságon. Kaczagtak, kiabáltak, székeket döntögettek fel, maguk is meghemperegtek a földön s akkora zenebonát csaptak, hogy biz' azt messzire hallhatták oda künn.

Be is nyitott a kapus és kiáltott valamit. Hogy mit, azt a nagy zsvajban nem hallották; de bizonyosan csöndre és rendre intette őket; meg is röstelték egy kicsit a dolgot és abba hagyták a dulakodást.

— Azért mégis csak azt mondom, hogy nem tennéd, mert a jeles fegyvered nem volna ott a kezed ügyében, felelé Ödön. Mihelyt megérkezünk az intézetbe, ugyancsak igyekezned köll, hogy jól elrejtssd, mert különben a felügyelő tanár rögtön elkobozza.

— Ez is igaz, bizonyíták Gyula és Kálmán.

Maga Rudi sem tagadta, sőt még örült is a figyelmeztetésnek.

— Persze hogy igaz! Nagyon jó, hogy emlitted, mert én bizony nem gondoltam rá. Mégis volt haszna, hogy megmutattam. No, meg az idő is eltelt vele.

— Most már nem bánám, ha indulhatnánk, jegyzé meg Gyula.

Kivánsága teljesült, ha nem is éppen olyan módon, ahogy ő meg a pajtásai remélték. Mert alig egy-két percczel később újra benyitott a kapus és így szólt:

— Hát az ifurak mit várnak még itt? Tessék haza menni, mert itt most már kioltom a lámpásokat és bezárom a termet.

— Ohó! felelé Gyula. Azt nem teheti. Nekünk jogunk van, hogy itt várjuk meg az esti utolsó vonatot. Azzal utazunk tovább.

— Az utolsó vonatot? szólt a kapus nevetve. Azzal bizony nem utaznak, mert az már elment.

A fiuk ijedten is, hihetetlenül is néztek össze.

— Elment? Az nem lehet! Az köllene még csak! Hiszen még tíz óra sincs, a vonat

pedig
heves

—
indul
percz
vonat
hogy
felelé
retter

rozot

Este

kilenc

indul

Be i

tam

urakn

kor i

de ne

dultal

Mo

nagy l

dalom

ször

mánt

meg, l

szul b

a vona

Akár

igaz

a ba

segite

hogy

igy sz

—

igazit

egymá

de itt

radha

kell c

bagáz

pedig 10 óra 5 perczkor indul, kiáltozták hevesen.

— Igenis, indul 10 óra 5 perczkor egy vonat, csak-hogy délelőtt, felelé a kapus rettentő határozottsággal. Este pontban kilencz órakor indul az utolsó. Be is szoltam az ifiuraknak, mikor ideje volt, de nem mozdultak.

Most már nagy lett a riadalom. Legelőször is Kálmánt rohanták meg, hogy rosszul betüzte ki a vonat-rendet. Akár mennyire igaz volt is ez, a bajon nem segített, kivált hogy a kapus így szólt:

— Már ezt igazítsák el egymás közt, de itt nem ma-

radhatnak. Be kell csuknom az ajtót. Szedjék össze a bagázsijukat és induljanak valamerre.

A négy fiu merőn bámult egymásra. Induljanak! De hová? Elég baj már az is,

hogy nem érkeznek idején az intézetbe. De az csak későbbi baj. A legfőbb most az, hogy valahol megháljanak. A kapus nem volt rossz ember, látta a bajukat s így szólt:

— Már bizony egyebet nem igen tehetnek, mint hogy begyalognak a fatuba. Jó mesze van ugyan és zuhog az eső, hát nem lesz nagyon kellemes séta; de ott a koresmában majd kapnak szobát... no persze... ha van pénzők.

Hm! Itt volt a bökkenő. A vacsorától maradt ugyan egy éjjeli szállásra, még megeshetik, hogy holnap nem lesz

— ITT IS ELÁGAZIK VALAMI UTFÉLE. (Lásd a 262. lapon.)

kis pénzők, de ha elköltik még megeshetik, hogy holnap nem lesz

uti-költségek. Odön azonban hirtelen fölkiáltott:

— Jutott valami az eszembe, fiuk! Tudjátok, hogy Flóris pajtásunk, aki minden szombaton haza jár az intézetből, azt beszélte, hogy itt ennek az állomásnak a közelében van a tanya, ahol a szülei laknak. Ha oda menénk, bizonyosan befogadnának. Flóris pajtás még talán maga is otthon van. Holnap együtt megyünk odább.

Az a Flóris pajtás eddig éppenséggel nem volt ugyan egyiköknek sem kedves pajtása; inkább csak gunyolták és csufolták; igazi neve helyett csak Árendás Flórisnak nevezték, mert apja bérlő volt. De most egyszer nagy lett a Flóris böcsülete.

— Nagyon jó lesz! Kitünő gondolat! De hogy találunk oda?

Ezen hamar segített a kapus, akinek elmondták tervöket.

— Ismerem a Flóris urút, sokat zónázgat ide-oda. Ismerem az apját is. Az a tanya nincs messze, de hát persze a sötétben mégis bajos lesz... No majd megmagyarázom.

A fiuk fölszedték a táskáikat és a kapus kivezette őket az utra.

— Ezen az uton induljanak és jobbra a második dülő-utra térjenek le. Az egyenest a Bokross ur tanyájára vezet. Reggel pedig 8 óra 30 perczkor indul a vonat. 'csés jó éjszakát az urfiaknak!

Megindultak, nem a legjobb kedvvel. Az eső folyvást zuhogott, éles, hideg szél süvöltött s alig pár percz múlva már csuron vizesek lettek, átfáztak. Hozzá még a sötétség. Nem látták, hogy hová lépnek, bokán felül gázoltak a sárban, bele botlottak mély kátyuba; hát nem csoda, hogy esőpet sem volt tréfálkozó kedvök. De

azért csak ballagtak elszántan, mivel hogy egyebet nem tehettek. Végre megszólalt Gyula:

— A kapus azt mondta, hogy az a tanya nincs messze. Nem hagytuk már el azt a második dülő-utat? Itt is elágazik valami ut-féle. (Lásd a 261. lapon.)

— Az a kérdés, az első-e vagy a második? szolt Rudi.

— Lehet akár a harmadik is, dörmögte Kálmán. Ki tudhatja azt az ilyen sötétségben?

Meg voltak akadva. Egyikök sem tudta, vajon a keserves gázolás-közben nem haladtak-e már túl azon az uton, melyre le köll térniök. Tovább menjenek? Vissza forduljanak? Vagy erre az előttük levő dülő-utra térjenek?

Valamire pedig el köllött magukat azaniök, nem ácsoroghattak ott a sötétben, esőben.

(Folytatása következik.)

KOCZKA-REJTVÉNY.

Balról jobbra és fölülről lefelé egyazon értelmet adja.

B	A	L	A	B	A	= üdvös, ha jera tör:
A	L	A	T	A		= tengerben él:
T	A	K	A			= harczias nép:
K	R	R				= nem jár szabadon:
R	R					= melléknév:
O						= mássalhangzó.

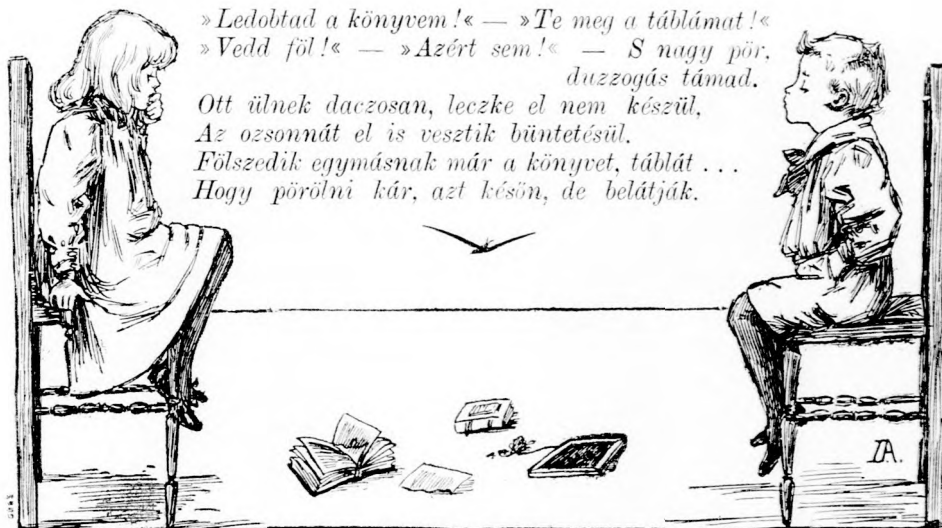
A megfejtök névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Leány-történetek.“

Elbeszélések, az ifjuság számára írta **Halden Erzsébet**; négy szín-nyomatu képpel, díszes kötésben.

PÖRÖS TESTVÉREK.

»Ledobtad a könyvem!« — »Te meg a táblámat!«
 »Vedd föl!« — »Azért sem!« — S nagy pör,
 duzzogás támad.

Ott ülnek daczosan, leczke el nem készül,
 Az ozsonnát el is vesztik büntetésül.
 Fölszedik egymásnak már a könyvet, táblát...
 Hogy pörölni kár, azt későn, de belátják.

TAVASZ.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

HÖLKAPASZKODOTT Béla a fák közé akasztott függő-ágyba s kényelmesen, de nagy gyönyörűséggel is helyezkedett el benne. Orvendezve nézett szét a magasból. Hogy is ne? Uj élet fakadt, zsendült körülötte mindenfelé.

— De csak szép a tavasz nyílása! Azt hiszem... igen, most azt hiszem, hogy mégis csak ez a legszebb szaka az esztendőnek... Igaz, nem éppen nagyon régen másképp gondolkoztam: szánkázásnál, hólabdázásnál pompásabb mulatságot nem képzeltem. Pedig... no, Tél apó már rég elvándorolt, nem hallja meg, hát megvallhatom, hogy mégis csak szebb a tavasz. Mily kellemes az enyhe lég, hogy fölserkent uj életre minden, ami a hosszú télen át dermedt álomban pihent! Virággal tele a fa, mennyi gyümölcs lesz majd rajta! Megjött mind a dalos madár, újra hangos erdőmező, méhike zümmög, százféle bogárka röpköd és mind örvend az életnek Isten szép ege alatt!

Ni ott Gusztika meg Toncsi bámulnak valamit. Oh, tudom én, mit! Fészek van a bokorban, kicsiny madár-párnak fészke s már kikeltek a fiókák. Éhesek ám a kis gyámoltalanok s van a madár-párnak dolga, hogy megtömje a begyöket. Hordják is reggeltől estig a kövér falatokat és lám, ezzel nekünk is jót tesznek, mert tömérdek káros bogarat, hernyót pusztítanak el. Meg is intem Toncsiékat, hogy a fészket ne bántsák, azok a kis madarak nekünk jó barátaink s érdemök van benne, hogy, ha virágzott a fa, gyümölcs is marad majd rajta.

Kedves, szép tavasz, bár örökre itt maradnál!

De nem, nem mondom ezt, nem kívánom. Még ugy járnék vele, mint Tél apóval. Nem is volna jó és üdvös, mert az szükséges ám, hogy a virágból gyümölcs, a zsenge hajtásból erős ág váljék, azt pedig csak az érlelő nyár hozza meg. Hát örvendünk a tavasznak, ennek a kedves évszaknak, mert sokáig ez sem tart: betölti a hivatását s egy évben nincs két tavasz!

KOTNYELES FLÓRA.

*Kotnyeles volt a kis Flóra,
Mindenhez hozzá nyúlt.
Egyszer a nagy lugos kálba
Majdnem hogy belé fült.*

*Óva inté jó mamája:
Nem vezet az jóra!
Nem hallgatott az intésre
A kotnyeles Flóra.*

*Egyszer egy kis üveg állott
A nagy kamarában;
Meglátta és le is kapta
Flóra hamarjában.*

*Ki is húzta a dugóját,
S ajkához emelte . . .
Jaj Istenem! — a kis Flóra
Majd halálát lette!*

*Ha őrangyal nem lett volna
Vele ébren s alva,
A kis Flóra réges-régen
Meg volna már halva!*

*De az angyal könyörülve
A kezét megkapta.
S akaratlan az üveget
Flóra földhöz csapta.*

*Ijedtében a mamának
Lélegzete fogyott,
S az Istennek hálát adva,
Térdeire rogyott:*

*»Hála Isten, hogy a bajnak
Korán neszét vettem,
Hogy egyetlen kis Flórámat
El nem veszítettem!*

*El ne feledd kis leányom
E rémséges órát!«
A méregtől ör-angyala
Mentette meg Flórát.*

Mama.

BREKEKE ÉS A SZITA-KÖTŐ.

— Apróka mese. —

VIGAN csapongva röpködött a szita-kötő a víz fölött. Brekeke ur sováran tartotta szemmel a partról s halkán sóhajtá: — Csak közelebb jönné! Csak leszállana ide a fübe!

A szita-kötő nem hallotta ugyan, de mert elfáradt a sok röpködésben, nem sokára leszállt a parton egy nád-szálla és ott ringatózott.

Nyájas képpel közeledett Brekeke, nagyon barátságosan köszönt és hizelkedve szólt:

— De csak gyönyörű az a te finom, átlátszó szárnyad! Soha szebb valamit nem láttam. Megengeded, ugy-e, hogy egészen közelről bámuljam meg?

A szita-kötő azonban gyanu-pörrel élt és a nád-szállnak a legfelső hegyére röppent. Onnan szólt:

— Nagyon örvendek, hogy szépnek találod a szárnyamat. Ime, szét is terjesztem, hogy gyönyörködhess benne.

BREKEKE ÉS A SZITA-KÖTŐ.

— Egészen közelről szeretném látni... Jőjj ide le!

— Jó szemed van, láthatsz onnan is.

— Nem jössz le?

— Nem én!

— Haszontalan silány jószág! kiáltá Brekeke dühösen. Kár is volt rá szót vesztegetnem. Még tán el is hitted, hogy van rajtad valami szép.

— Nem tudom, van-e, felelt a szita-kötő. De azt most már tudom, Brekeke koma,

hogy nem a szárnyamat akartad megbámulni, hanem mint jó falatot mindenestül be akartál kapni. Hizelegtél ravaszul, de mert czélt nem értél, mérgebben most elárulod, mit terveztél. Csak hogy volt elég eszem s mind a kettőn nevetek.

És a szita-kötő ismét vigan szállt odább.

NEFELEJTS.

— Kicsi virág-rege. —

— IDUSKA, Mariska! Siessetek az öltözöködéssel!

Anna, a kis lányok nevelő kisasszonya e szavakkal lép be a gyermek-szobába.

— Igenis, kisasszony! Még csak a kesztyümet huzom fel, mondja a nagyocska Ida, kinek mindég szép rendben van a holmija, s aki világért se menne sétálni kesztyü nélkül. A kicsi Mariskánál már van egy kis bökkenő.

— Jaj, tiszasszony téjem, nem tudom, hol a zebbevalóm.

Nagy keresés-kutatás, míg végre kiderül, hogy a nevezetes zsebkendő az ebédlőben a széken maradt, honnan Ida végre elhozza. Anna kisasszony megpirongatja a rendetlen Mariskát, de csak enyhén, mert a kicsike szája hamar görbül lefelé.

— Most pedig mehetünk! mondja Anna kisasszony.

A városka házait hamar elhagyták. Már ott sétálnak a gabonás földek mellett. A két testvérke egyszerre megáll.

— Édes kisasszony, engedje, hogy szegény Teri néninek virágot szedjünk. Már két hete nyomja az ágyat, mondá Iduska. Beteg létére Teri néni nem szedhet mezei virágot, pedig ugy szereti!

A nevelő kisasszony nem ellenkezik. Az arany-sárga vetés szélén pipacs pirosott s buza-virág kékllett.

— Azt a szép pijoszat med a tétet szetjétném leszatítani, mondja Mariska, apró tömzsi kezét a virág után nyújtja, megfeledkezve róla, hogy az ország-ut és a buza-föld között árok is van.

— Meg itt az árokban az a sok piczi kék virág! A közepükben arany pontocska! Oh, de mennyi, mennyi! kiáltja boldogan Iduska.

— Ennek a kék virágocskának *nefelejts* a neve. És hogy így nevezik, ennek meséje is van, mondja Anna kisasszony.

— Jaj, drága kisasszony, mondja el!... esengtek a gyermekek.

— Hát telepedjete a fübe s hallgassátok a nefelejts regéjét! mondá nyájasan a kisasszony.

Köréje telepedtek s Anna kisasszony ajkán megeredt a virág-mese, mely így szól:

— Réges-régen, mikor a jó Isten a világot megteremtette, elküldte az ő angyalait, nézzenek szét a földön, vajjon mindenki, Istennek legcsekélyebb teremtése is megvan-e elégedve a sorsával?

Egy szép szőke-fürtű angyal, hosszú utja alatt elhaladván Istennek boldog teremtényei között, figyelmes lett egy kristálytiszta patak szomorú mormolására.

— Mondjad el nekem a te bánatod okát, kérte a patakot az angyal. Oda ült a fübe és így folytatá beszédét: A mi örökkévaló

Urunk
neked,
vicsokor
Fehér
mi a p
— O
dér, fe
szomorú
gélnek.
Ott az
rám; i
bennem
tem me
gek nek
játshi s
velük,
hallgatn

Igy s
— S
Társat
felejtí
teremtn
deden.
Szólt
Ebben
csodát
után bu
s arany
kellős
Azóta
aki hal
molásat.
hü társ
jen és a
bogár,
napsugá
kék vir
vizecské
tán enr
jóságrol

Urunk szép életet, szép hivatást adott neked. Kristály-tiszta a vized. Fényes kavicsokon, arany-sárga homokon folyik tova. Fehér habjaid meséket regélnek. Szólj hát, mi a panaszod?

— Oh, te szép szóke angyal, vagy tündér, feleli a patak halkán, nagy az én szomorúságom. Fehér habjaim meséket regélnek, az igaz; de nincs aki hallgassa. Ott az a büszke lilium ügyet sem vet rám; inkább a fehér szirmait nézegeti bennem. Ezek a zöld fü-szálak itt körülöttem meghallgatják ugyan ha mesét csevegek nekik, de ha fényes bogár, tarka pille, játszi szellő, tündöklő napsugár incselkedik velük, megfélemedeznek rólam s rám sem hallgatnak többé.

Igy szólt a patak a szép szóke angyalhoz.

— Segítek rajtad, mondá az angyal. Társat adok melléd, aki hallgatja s el nem felejtí meséidet és elbeszéli a jó Isten többi teremtményeinek, hogy okuljanak a beszédeden.

Szólt az angyal és megcsókolta a földet... Ebben a pillanatban büvös-bájos varázslat csodát ejtett a patak partján. Egymás után bujtak ki ott apró kék virágocskák s aranyos pontocska sugárzott a kelyhök kellős közepén. Hát a nefelejtsek voltak.

Azóta nincsen is egyedül a patak. Van, aki hallgassa és meg is értse az ő mormolását. A nefelejtsek az a hivatása, hogy hü társa legyen a pataknak, meséire figyeljen és azokat el ne felejtse, még ha fényes bogár, tarka pille, játszi szellő, tündöklő napsugár csalogatja is. És ime: a kedves kék virágocska most már az árok árva vizecskéje mellé is letelepült, mert hogy tán ennek is van mondani való meséje a jószágáról és hűségéről.

Igy beszélt Anna kisasszony s a gyermekek áhitattal csüggték ajakán.

— Most pedig mind a hárman nefelejtsvirágot szedjünk a beteg Teri néninek! mondá a kisasszony. Példázni fogja a ti hűségeteket a szenvedő iránt.

Schiffer Margit.

A LENCZIKE KINCSES-HÁZA.

AKI Lenczikét ismeri, hamarjában el sem hiszi talán, hogy kis deák létére egyszer már fényes palotája volt, telisdedtele a legremekebb drága kincsekkel. Pedig mégis igaz, nekem megmutatta Lenczike és mondhatom, nagyszerű kincses-ház volt az. El sem tudnám mind számlálni, mi mindenféle értékes holmival voltak a palota falai tele aggatva. Igaz gyöngynél becsesebbnek találtam minden egyes darabját. Csak az volt a különös benne, hogy minél többet láttam a kincsekből, annál inkább elszomorodtam. Lenczike pedig — ki hinné? — végül szörnyen szegyenkezett a kincsei miatt.

Gyönyörű pázsitos, virágos mezőn át lehetett a kincses-házba jutni. Kelleme sebb séta-helyet képzelni sem lehet ennél a himes mezőnél. Járt a is Lenczike sokat. Amilyen szép volt a mező, olyan furcsa volt a neve: »*Majd máskor.*« A végiben állt a pompás palota, a Lenczike kincses-háza, melynek homlokzatán ez a felírás pompázott: »*Beváltatlan jó-szándékok.*«

Télen, nyáron, reggel, este szorgalmasan hordta Lenczike a kincseket ebbe a palotába. Csupa olyan kincset, melynek »majd máskor« akarta hasznát venni. Az egyik terem falán ott függött a »*Szorgalom*«, ez a becses jószág; a másikon a »*Kitartás*«,

mely szükséges társa az előbbinek. Mind a kettőnek jól ismerte Lenczike az értékét, már sokszor el is tökéltte, hogy élni fog velök, de aztán mindig félre tette a kincses házába. Ott hevert a »Figyelem« is, úgy szintén a »Nyájasság« és »Illedelem« és még nagyon sok más.

Ez a sok kincs mind a Lenczike ígéreteiből keletkezett. Minden reggel, minden este megtermett a fejében egy-egy gyönyörű szándék, hogy már ezentul szorgalmas lesz és kitartó, figyelmes és illedelmes, de hajh!... amily gyorsan megfogadta, épp oly gyorsan félre is tette a megbecsülhetetlen jó szándékot az ő kincses házába. Ő maga pedig veszedelmes lelki szegénységben kezdett sinylődni, butaságban, tudatlanságban, nevetlen vásottságban; nem szerette senki sem s büntetések hosszú sora zudult rája szüntelen.

Addig-addig, hogy egyszer nagyot gondolt és mit tett? Kemény elszántsággal összegázolta a »Majd máskor« csábító mezejét és tövig lerombolta a »Beváltatlan jószándékok« palotáját.

— Nem lesz többé ilyen kincses-házam, hanem ami jó-szándék drága kincsem akad, mindjárt hasznát is veszem, beváltom és megteszem.

S lett belőle olyan jeles ifju, aki most szüleinek öröme és büszkesége. És azt mondogatja:

— Ha köztetek is van valakinek olyan titkos kincse-háza, melybe a jó-szándékokat félre rakogatja — rombolja le iziben és ne halmozzon fel ilyen kincseket, mert:

A jó szándék — nem elég.
Tettre váltva — úgy derék!

MIDÁS KIRALY ÉS APOLLO.

— Ó-görög rege. —

(Képpel a 269. lapon.)

PANTTAL a kezében, tűz-lovaktól vont láng-szekeren állva ábrázolták az őskori görögök egyik istenöket, Apollót. A nap ragyogó istene volt és egyttal a bűbájós dal istene is. Sok más közt ez a rege is szól róla:

Büszke volt Apollo a lantjára és méltán. Ki is tudhatott volna olyan csoda-szép dalt elő varázsolni a lant hurjaiból, mint éppen ő, a dal istene? Nem csoda tehát, ha ugyan-csak boszantotta, hogy a földön akadt egy afféle harmad-negyedrangu fél- vagy fertály-isten, aki a maga sipolását különbnek hirdette az Apollo zengésénél.

Ennek a versengő társnak Pán volt a neve. A mezők, berkek, legelésző állatok fél-istene volt, bizony nem valami remek alaku. Mig Apollo szépség, deliség tekintetében is mindeneket fölülmult, Pan az ő kecske-lábai- val, szőrös testével, nagy füleivel inkább ijesztő számba mehetett. A hangszere pedig nádszálakból készült sip volt. No, azt már csak nem tűrhetette a fenséges Apollo, hogy Pan a maga gyarló sipolását hirdesse különbnek.

Egy napon tehát lebocsátkozott Apollo is a földre, hogy meggyőzze Pant a tévedéséről. De Pan makaeskodott, hogy biz' mégis az ő sipja szól szebben.

— Jól van, hát ítéljen köztünk valaki, mondá Apollo. Itt van egy érdemes férfiú, Midás király, legyen ő a bíró.

— Legyen! hagyta rá Pan.

Midás király elfogadta a bírói tisztséget, meghallgatta a versenyző istenöket. Először Apollo zendítette meg bűvös lantját, azután

MIDÁS KIRÁLY ÉS APOLLO. (Lásd a 268. lapon.)

Pan sípolt. Persze egyik is, másik is kített magáért. Végül felszólították Midás királyt, hogy mondja ki az ítéletet: melyiknek különb a zenéje?

Nem habozott Midás király. Kimondotta kurtán-furesán, hogy szebb a Pan sípolása, mint az Apollo lantolása.

Biz' ez furesa ítélet volt, de kimondta és Pan örült neki. Hanem persze Apollo annál inkább haragra lobbant. Kinyújtotta a kezét Midás felé és így szólt:

— No, ha így tudtál ítélni, emlékezzél is rá élted fogytaig!

Midás király a fejéhez kapott, mert úgy érezte, hogy történt vele valami. De történt ám! Még pedig az, hogy egyszeriben két hatalmas szamár-fül nőtt ki a fején.

Elbusulva, megriadva sompolygott Midás király haza felé. Mi lesz most vele? Ha meglátják őt ezekkel a szörnyüses szamár-fülekkel, vége. Kicsufolja a népe, el is kergeti, mert hiszen az egész világnak csufjára volna az olyan nép, melynek a királya szamár-fület visel.

Óvatosan osont be a palotájába és nagy sípkát húzott a fejére, hogy senki se láthassa a füleit. Ezt a sípkát aztán soha sem tette le, éjjel-nappal viselte. Nem is gyanította senki, mit rejteget alatta, hát megnyugodott, hogy a kellemetlen titok mégis csak megmarad titoknak.

Igen ám... csak hogy mégis volt egy ember, aki előtt nem tarthatta titokban. Ez pedig a borbély volt. Haját-szakálát végre is nyiratnia kellett. No, de először is megeskette a borbélyt, hogy soha senkinek egy szóval sem árulja el; ráadásul pedig megígérte a borbélynak, hogy leütteti a fejét, ha kifecsegné a titkot.

Nem is fecsegett a borbély, akár milyen

nehézére esett hogy magába fojtsa a szót. De végre már még sem állotta és úgy könnyített magán, hogy kiment a mezőre, gödröt ásott és abba kiáltotta bele:

— Szamárfüle van Midásnak!

Nem hallotta senki. Ámde mi történt? Bokrok és más növények gyökerei megtudták a hirt, tovább adták az ágaknak, leveleknek, ezek pedig a madaraknak, pillangóknak és amint Midás király kimozdult a palotájából, minden lomb azt susogta, minden magár azt csiripelte:

— Szamár-füle van Midásnak! Biz' úgy, az istenadtának.

Mindenki más is hallotta, megtudta és a szegény Midás királyt csufolták is holta napjáig.

— — — Hamarjában azt lehetne hinni, ugy-e, hogy Apolló nagyon igazságtalan volt e kemény boszu-állásában. Hiszen bírónak választották Midást s ahogy ítelt, abba bele köllött volna nyugodni.

De nem úgy van ám az! Megérdemelte Midás a büntetést.

Mert aki arra vállalkozik, hogy eldönti másoknak a vitás dolgát, legelőször gondolja meg: rátermett-e? S ne legyen bíró olyanban, amihez nem ért, mert igazságtalan lesz az ítélete, mint volt a Midás királyé is.

FURCSA ZENEKEDVELŐK.

— Természetrzaji apróságok. —

A mesében a tücsök mint jó-kedvű muzsikusz szerepel, aki egyébre sem gondol, csak vig nótázgatásra. Ez persze csak mese, mert a valóságban a jámbor kis tücsöknek még csak igazi hangja sincs, amint van a madaraknak vagy az emlős állatoknak. Halljuk ugyan, mikor a tücsök czirpeg, de ezt a hangot a lábaival idézi

elő, az, h
az, h
zolja

Am
valójá
deritet
kedvel
Ha me
ahol t
zeledt
beoson
veszün
ki bel
mozdu
a fuvo
dul, a
És h
hamar
meggy
a tüc
csende
zene-s

Egy
magan
volt. I
határo
sípót
zene
ne is
zongor
zongor
távols
nemes
pant
addig
játék
leste-
Csak
akkor

ME

A
ban k
Magya
arab,

He
zsike

elő, amint azokat dörzsölgeti. Innen eredt az, hogy a mesében mint hegedüst ábrázolják.

Amde, ha a tücsök nem muzsikus is valójában, egy jeles természet-tudós azt derítette ki róla, hogy csakugyan nagy kedvelője a zenének, különösen a fuvolának. Ha meleg időben olyan napos helyen járunk, ahol tücsök-tanya van, lépteink zajának közeledtére a napon sütkérező tücskök gyorsan beosonnak kicsike vermökbe. De ha fuvolát veszünk elő és szelid, lágy hangokat csalunk ki belőle, a tücskök gyorsan elő bujnak és mozdulatlan figyelnek a zenére. Mihelyt a fuvola-szó elhallgat s az ember megmozdul, a kis zene-kedvelők rögtön elbujnak. És hogy valóban a zene csalja őket oly hamar elő, úgy mond a tudós, arról könnyű meggyőződnünk. Mert ha egyszer megriadt a tücsök-had, hosszú ideig állhatunk ott csendesen, még sem mutatkozik. Csak a zene-szóra jönnek tüstént elő.

Egy másik furcsa zene-kedvelő, akit magam láttam, egy szelid házi nyulacska volt. Ez nagyon szerette a zenét, még pedig határozott gusztusa is volt ám. A hegedüt, sípöt nem szenvedhette; ha ilyen fajta zene szólott, kedvetlenül vonult el, hogy ne is hallja. Kedves hangszerének ő a zongorát vallotta. Mihelyt a ház asszonya zongorázni kezdett, a bohó tapsifüles nagy távolságból is hanyatt-homlok sietett elő és nemcsak figyelmesen hallgatta, hanem ropant jó kedvvel ugrált, szökdécselt mindaddig, míg a zongora szólt. A zongorajáték végeztével a nyulacska egy ideig még leste-várta, hogy nem következik-e folytatás. Csak mikor meggyőződött, hogy hiába vár, akkor sétált el ismét odább az udvaron.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 15-dik számában közölt rejtett nemzet-nevek megfejtése:

Magyar, német, török, olasz, dalmát, angol, arab, svéd, szerb, román, japán, muszka, persa.

Helyesen fejtették meg: Bertényi Erzsike és Imre, Nélky Irénke, Poór Erna, Bing

Miczi, Richter Ilonka, Kerekes György, Schuch Ilus, Káldor Pista, Hirsch testvérek, Politzer Leo, Scholtz Aranka, Schuber Ilonka, Kövesi Jenő, Ranschburg Béla, Vidonyi Annuska és Iluska, Kohn Gizella, Dominigg Ilonka és Erzsike, Jákó Gyöngyike és Marianna, Scheiber Etelka, Naschitz Gyuri, Szabó Margit, Szakáll Paula, ifj. Szász Domokos és Andor, Petracsek Erzsike, Ricska Laczika, Adámty Jolán, Agfalvi Endre, Virághalmy Juliska, Alvinczy Rolánd, Hertelendy Bandi, Bukoveczky Pistuka, Boros Margit, Mäder Hedvig, Feichtinger Edith, Soós Jenő Ferencz, Blumenthal Rudolf, Hajesi Rózi, Kilezer Gyula, Kállay Miklós, Szabó Margit és Béla, Prohaszka Edith, Sárkány Agátka, Hajós Pál és László, Hirsch Emma, Kazy Péter, Löw Mihály, Huzella Bözsike, Komlós György, Kelen Emmike és István, Schödl Ervinke, Donáth Matild, Geréb Andor, Geyer Stefi és Józsi, Jankó Jancsi, Földváry Géza, Kiss Margit, Herzog Dóra és Vilma, Medveczky Gyurika és Sándorka, Mérey Dalma, Jantsics Jolánka, Tibor és Bandi, Grün Lina, Jurenka Irén, ifj. Metzger Ede, Kornstein Egon, Altstock Hugo, Gutman Erzsike és Dénes, Imre Kálmán, Rhédey Margit és Zoltán, Szüts Gizella, Györy Sarolta, Veres László, Schvarcz Irén, Reinitz Ernő és Lajos, Gáldonyi László, Leel-Ossy István, Büben Aladár, Ledermann Simon, Bayer Anti, Mikoss Annuska, Háy Irén és Juliska, Gerber Erzsike és Klárka, Szilágyi Ernő, ifj. Naszluhász Imre, Péterfy Vilma, Förster Jolán, Szántó Olga és Ernő, Materny Rózsika és Margit, Scherz Blanka, Gibitz Lujza és Mariska, Gyárfás Erzsike, Rimanóczy Margitka, Hefty Paula, Müller Ilonka, Véghelyi Lajoska, Magyar Pál, Schnabel János és Béla (Leszakított papirosnak a rojtos szélét körül nyírni illik! F. b.), Szilágyi Jenő, Kummerer Paula, Kemény Géza, Winkler Tibor, Kovács Irénke, Pollák Böske, Purgly Alice, Pap Lili, Sinkovits testvérek, Veress Gizi, Kovács Mariska, Vizmathy Bertus, Margarethen Arthur, Garai Ilus, Dömök Erzsike és Jolánka, Bedő Ilona és Géza, Kálmán Juliska, Trebitsch Károly, Kácsér Margit, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Dávid Kálmán, Márkus Böske, Sohár Gizi, Veres Boriska, Kunetz Józsa, Csongrádi Ilona és Attila, Fekete Irénke, Fischer Károly, Löw Lenke, Kovács Bertuska, Mikó Blanka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Ricska Laczika, Orosházán, kinek a jutalom-könyvet (»Derék Ferkó«, elbeszélés az ifjuság számára, írta Marrayat, átdolgozta Donászy Ferencz, hat színes képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LX. köt. 14-dik számában közölt szószaporító feladvány megfejtését még beküldték, a zárjel közt feltüntetett számú helyesen alkotott

szavakkal: Probstner Arthur (35), Tözsér Teréz (30), Pap Lilike (35), Fejér Margitka (26), Kiss Mariska (25), Pyber Dinike (36), Sohár Gizi (35), Doromby Bandi (30), Erdős Ella (42), Magyar Pál (26), ifj. Hofhauser Odön (22).

Fejér Margitka. A »Kis Lap« minden előfizetőjének egyformán joga, hogy a megfejtéseket beküldje. — **Lukács s. k.** Ilyen aláírással kaptam levelező lapon egyik rejtvény megfejtését. A m. kir. pénzügy-minister, aki napjában sok száz írományt kénytelen alá írni, rövidség okáért úgy szokta alá jegyezni a nevét; de a minister alig ha szentelhet időt a »Kis Lap« rejtvényei megfejtésének, tehát úgy gondolom, hogy egyik (budapesti) kis olvasóm firkantotta így alá nevét, ámbátor még nem minister, nem is országos hírű férfi. Talán magára ismer e sorok olvasásakor és tudomásul veszi, hogy: nevet illő módon, rendesen, egészen köll aláírni, másképp nem vehetem figyelembe, nem is jegyzem be a megfejtők sorába. — **Reinitz Ernő és Lajos.** A rejtett nevek elég jók, de épp most közöltem ilyen rejtvényt s csak huzamosb idő múltán kerülhet ismét említenék sora. — **Prohászka Edith.** Miért ne tudhatna Nagybánya városáról egyet-mást az is, aki nem oda való? Lám, én is tudok, pedig nem vagyok oda való. A rejtvényt besoroztam. — **Löv Mihály.** Örömmel látom Sárrikát is kis olvasóim sorában. Beküldeni mindenki beküldhet rejtvényeket s ha jók, besorozom a közlendők közé. — **Käeser Margit.** Hogy Márkus Bözsike kis olvasó társad hány éves, azt biz' én nem tudhatom. De talán, ha olvassa e sorokat, megsugja nekem és akkor én majd tovább sugom neked. — **Mama.** Alkalmilag majd válogatunk az újabbakból is, de egy kis időközött kell közbe szur-

nunk. Okát épp a jelen szám is megmondja. A kíséző sorokat őszinte megilletődéssel és rokonszérrel olvastuk. Valóban igaz: sokféle fájdalom-ban vigasztalódást nyújtanak azok az ártatlan apró »bogar-kák«. Meleg üdvözlötünket! — **Háy Irén és Juliska.** Majd ha legközelebb újra felrándultok, remélhetőleg nem lesz olyan akadály a annak, hogy fölkereshessetek. Hogy én mikor jutok el arra ti felétek, bizony nem tudom; de ha egyszer ismét eljutok, eszemben fogom a szíves meghívást tartani. — **Keresztes Karoly.** Lehet, hogy jó a szám-rejtvényed, de csak magát a rejtvényt küldted, a megfejtése nélkül, nekem pedig nincs rá érkezésem, hogy a tömémentelen hasonló küldemény kihüvelyezésével foglalkozzam, mert akkor egyébre sem telnék az időből és talán csak minden három hétben készülne el egy-egy »Kis Lap«. Ez pedig nem volna jó, ugy-e? Tehát küldjed be újra a megfejtéssel együtt. — **Gerber Erzi és Klárka.** Ida néni nem az, akinek kedves anyuskátok gondolja. — **Szegvári Károly.** Már az bizony furcsa, hogy még nem találtál rejtvényt a »Kis Lap«-ban, mikor minden számban van és, mint a megfejtések rovatából is láthatod, olvasó társaid mindnyájan megtalálják, meg is fejtik. Tehát: figyelmesebben nézd át a lapot, akkor megtalálsz te is. — **Löv Lenke.** Leveled csinos és rendes, nincs ellene kifogásom. Ha beküldted a megfejtést és a neved mégsem volt a rovatban: jele, hogy a leveled nem jutott el hozzám. — **Hertelendy Bandi.** Az az ugró-rejtvény olyan könnyücske, hogy pusztá rátekintés után minden kis olvasótársad iziben el is olvasná. Eszelj ki valami fogasabbat. — **Erdős Ella.** Két nagy akadály volt annak, hogy a te szó-jegyzékedet számba nem vehettem. Először: annyira megkésve érkezett, hogy a lap már szét is volt küldve, mikor (a postabélyeg tanúsága szerint szombaton feladott) levelező lapodat kézhez kaptam. De, másodsor: ha idején érkezik is, a nyertesek sorába mégsem kerülhetett volna, mert nem 67, hanem csak 42 szót alkottál helyesen; a többi vagy idegen szó (rata, Bástá) vagy ragozott, ejtetett szó-alak (ágot, árat, társa, sárba stb.), vagy egyáltalában nem is önálló értelmű szó, hanem csak rag (ság). A soraidban kifogásolt szó csak sajtó-hiba. — *Több levélről a jövőszámában.*

LEVELEZÉS.

Mikos Annuska (Nagy-Kanizsa) levelezni óhajt Mäder Hedviggel és Emmával. — *Ifj. Baka Béla* (Budapest, VI. Uj-utca 45/b. sz.) levelezni óhajt ifj. Gutvein Lajossal (Bács-Torna.) — *Márkus Böske* (Gicze, Gömör vármegye) levelező lapokat óhajt cserélni *Ybl Idussal* és *Wurm Bettyvel* s ez okból lakás-czimöket kéri.